

DEO OPTIMO MAXIMO VNI ET TRINO, VIRGINI DEIPARÆ,
ET SANCTO LVCÆ ORTHODOXORVM MEDICORVM PATRONO.

Q VÆ S T I O M E D I C A,
QVODLIBETARIIS DISPV TATIONIBVS MANE DISCV TIENDA
IN SCHOLIS MEDICORVM; DIE IOVIS IV. IANVARII

M. PETRO DE MERCENNE, Doctore Medico, Præside.

An à frequenti Vene sectione hydrops?

95°

PARTIVM nutritiarum constitutioni vniuersi corporis status responder, quarum vt integratatem falso atque incolumitas; sic offendonem quevis fare inauctudo sequitur. Hinc nullibi quām in prima corporis regione, veluti natali cacochymia fede, secundiora culpe vñscera, aut numero foia Medicina opera. Superante iporum calore (cuius folium moderatione perficitur hæmatofis) aut humorum grauitate oppreso morborum genus omne in hominem irruit. Ex quo etiam fonte manat & affligr hydrops, cum afeccis & tympanis, tum leucophlegmatia: illi sero humore, vel flatu inter peritonæum & intestina flagrantum inventum utris modo exhibent abdominis tumorem: hac aqua inter cæcum effusa, & turgidis pituitos à cachexiâ carnis vñuerfari corporis plantitum inæqualiter attollit. Communis omnibus caufa subiecti frustationi apparandi, conficiendi, vel repugandi sanguinis opus, infidiosi pariter hepatis, lienis, mesenterii, vel tenuum intestinorum conſpiratione; quorum omnium phlogosi ac contumaciiori infarctu crebritera functionis hepaticæ impedimenta, vt ab iis accerſit iecoris a. & marasmo *metaphysici* omnis sanguinificæ virtutis alienatio concludit.

IS principiis perenni flauentli spiritus & aquarum affluxu natatrici hydropicorum aliis: quas quidem lepus fundit febrilis, fiamma, acuta, intermitens, quā vñscera conflagrat, conuenienti curatione non refinita: sapo quoque sine febre exæcus ac furtiu ignis hepatis aut lienis parenchymatis meritus, vel mesenterii venis latens, cuius tacito æfluo torreut omninoque diffipatur primigenius iporum vñscera humor, & sanguis, si fluidor, liquitur in serum, si crassior & melancholicus in flatu & fumidam caliginem exhalat. Nec semper nimio humorum fluxu repericit id *æduca*: inquit horum præter naturæ modum tam effulione, quām suppressione & plurimum acutum. Vnde & retentis mensibus, ac hæmorrhoidibus, & immoderatae proruptis & licenter, diarrhoea, dysenteria familiaris esse aſſolit hydropsi similitudinem. Quinctiam vt vñscerum feruorū obſtrūcio, sic obſtrūcionem feruorū cœliſſimū commitit: quod vt crassiori bile ſcīrhōe obſefio hepatitidum & ſplenīcarum venarum aquæductū ibi ſubſtitat ſerofus & aquofus humor chylī vehiculum, ſequit ac inabſente liene auidius auctus tandem in omenti venas refundatur, per quarum hiania oscula veluti per renes in ventris alueum guttatum depluat. Vna refrigerato primum hepati ortum debet leucophlegmaria; fed huius, vt plantarum, quantitate humoris fit cruditas, & natuum calorem vberior sanguis, non fecit ac inuersam faciem qui alit humor, extinguit.

MAGNORVM morborum aut inquietum aut iam ſequentium magnum præſidium eft vene ſectio, eoque generofius ac potentius quod tunc corporis vita refcindit: hāc datā portā & luxurians toto corpore fanguis, & noxiis quilibet inutilis humor, etiam paucitate vñscera grauans, conuenienter emittitur, sine caloris meo (quæ in vacuūm vñfumma vororum eſſe debet) & aliena qualitate imprefione. Quis te malus genius agit hæmophobe? vt quā anima in Empedocle ſanguine merita forer, cum ipso vitam minus putes, idēque inimico igni deuri vñscera patia, ſic ſanguis ardente matrem ſubtrahe, carbones remue, ſponte refingetur incedium. Vires opprimit & veluti viñetas tenet plurimus, crassius, & vñscerū humor ergastulū, coērctus: non opus eſt vasto vulnere diuidere præcordia, incisā cubiti venā calpello aperitur ad magnam illam libertatem via, & puncto ſecuritas conſat. Haud tamen omnibus in promptu eſt profundi, ſanguinis copiam & modum definire, in hoc præcipue verſat artis Aſclepiadiæ praefantia, quæ extimata morbi & virium magnitudine, vñcā iſtū vacuationis regulā, nullā ſtate, loco, & tempore circumſcriptā, modū ſimil & ſemel, modū partitis vicibus, ita morbum & morbi cauam aſfert, vt ſeſtando ægrotantium robori perpeſio ſtudeat. Quod quidem repetitā vene ſectione feliciter aſſequitur, vt hæc in contemplanda vñscerū phlogos, & prægrandi obſtrūcione ſolunda diuina fit.

QVANTO' mochlicam purgationem *πνιγμα*, tantò in his regionibus, in quibus corporum molitudo reſolutione aptior eft, largam & eodem tempore vniuersi ſuceptam ſanguinis detractionem *πνιγμα* antecedit. Nefas eft ſubditas naturæ laribus flammæ ſiriu ruina extinguitur: & licet alia ſipā duce ac magistrā, ſanguine ad animi deliquium educto ſtrenuus artifex ardentifimis febres iugulet, ſi pius tamē inſigni virium diſpendio theaſerū ſuos non profundit: atque in hoc arte inferior in præcepſ ab eo capitur quod impellit. Natura bellum indixit quidquid nimium eft, ac pernicioſa etiam conſertim & repente detrahēre, vt pūs majoris abſcessus & corruptus ſit hydropicorum aquas, peltiferum. Quod patulatim fit tūtius contraria ſanctio mutationem. Sic diuīa in plures dies, nec tamē certe numero terminatū ſanguinis miſione, paucior fit ſpirituū iactura; dumque putreis & calidus humor liberiū in vasis expatiarer, non modū crebrō ventilar & tranſpirat, optatque vñscerū nutritiſ ſerigineum comparatur: ſed in ſuperiori partē auxiliū vñcū contempnans viñtas ratio, quæ viñtio humori vacuato laudabiliorē ſufficit. Perio dicunt humorum affluū, quo & ſyntrophica partium inflammatio & obſtrūcio ſouefit, nifli efficiat ſeuellit, alio dato itineri, ſed & ſapè vene. Huius ope impurior ſanguis circa vñscera reſtagnans, ipſaſque hepatis aut lienis reſeſſibus condita illius migra in artuum venas, quibus ſubinde foras extrahit: ſupertes in vñsceris porio calore iam temperato non amplius dureſit, ſed potius mollitur atque mitiſcit, tandemque tempeſtivo attenuandum, quibus calefacienti vi non inſit, & blandiorum purgantium vñfum proſtrus abigit.

FLAMMAS è medio mari interdum egeri, aut igneſ fontes in rerum natura reperiri, certè mirum eft: hydropicorum iecur in ipſis aquis ardere non mirum. Quid aliud ſcarbitur aſpera, flauoque ac ſubtiridi colore fucata lingua loquitur? Quid vñscera flaua bile ſaturat? Quid deſcriptione pilularum veruēcinarum modo? Quid febris, & thoracis extremerumque partium colligatio? his accedit Tantæ ſit, quam eft citius ſedare qui non bibit: hanc vt frigide potius tollit, ita non ſinit diuitem hepatis fundum ſqualore inaſcere. An non ambulent & erodentium ichorum collectio ex *ιδηνοῖς* rupitione aliundè quām à feruifidimo iecore ſobolefit? Delirat qui toroſis effeſt frequenti vene ſectioni acceptos refert. Hac per initia, quātum vires ferunt, maturè celebratā febris intermituit, etiam intermitens, reundit bilis & ſerofis humoris viſ aſcior, vñscerū caloris & temperamenti ſymmetria redit, omnia denique hepaticæ functionis impedimenta tolluntur. Vbi ſub temperato cœlo, & paulo ad frigidum inclinante, alimentoſum multū nutrientium intertemperat eft viſus, quod Lutetia contingit, ibi crebrō ſanguinem mituunt. Suppreſſionis mensium & hæmorrhoidum alia non eſt nature familiarior medela, quæ ſcīlīcet ipſius periodos & motiones, & repente imitatur, grauiores quoque aliū fluxus, atque immoda ſanguinis proſluia cohibet, & vegetiore ſoluit ſicci hydrops parentem, calorem inſitum in leucophlegmatiā prop̄ ſuffocatum, frigido humore exkluso ſuficit, & vegetiore ſat. Vno verbo ipſā non ultra modum, ſed cum ratione iterata ſapè præcautet hydrops, vt interdum ſanſcīt.

Non ergo à frequenti Vene ſectione hydrops.

208

Proponebat Lutetiae LUDOVICVS LE NOIR, Parisiensis, A. R. S. H. M. DC. XLVI.

DOMINI DOCTORES DISPV TATVRI.

M. Claudius Breger,
M. Martinus Akakia, Profes. Reg.
M. Durandus Franciscus Yon.

M. Leo le Tourneur.
M. Nicolaus Cappon.
M. Nicolaus Richard.

M. Carolus Guillemeau.
M. Iacobus Iouin.
M. Hermanus de Launay, Schol. Profes.

W. A. P.
G. L. T.